Balin Feri
Consolarea

Bătrânul, ca în toate zilele de când s-a pensionat, porni să facă piaţa dis-de-dimineaţă. Au existat cândva şi zile când nu trebuia să facă singur asta, dar de când Clara a căzut la pat nu-l mai însoţea nimeni. Poate de asta nici nu-i mai ardea să piardă vremea căscând gura la vitrine, oameni sau maşini. Cu Clara lângă el toate păreau altfel, parcă mai pline de culoare, de viaţă, de sens. Ea însă trăgea să moară, avea cancer şi bătrânul, nenea Iancu, cum îi ziceau deja nu doar copiii ci chiar şi ceilalţi pensionari din bloc, ştia că zilele îi sunt numărate, în ciuda asigurărilor date de doctori, foşti colegi de pe vremea când se trezea să meargă la serviciu şi nu la piaţă, că vor face tot ce le stă în putere. Nu-i învinovăţea de nimic, ştia că medicii în cazurile de cancer seamănă cu jucătorii de poker, aşteaptă o mână norocoasă şi asta ori vine ori ba. În cazul Clarei nu prea părea să se ivească mâna aşteptată, tratamentele aplicate nu aveau alt efect decât acela de a prelungi agonia, nicidecum acela de a vindeca. Odată şi odată tot trebuie să moară omul, se consola nea Iancu în gând, dar când o privea pe Clara, zi după zi parcă tot mai mică şi mai pierdută printre aşternuturi, ceva îi strângea maţele ghem, în gât i se punea o găluşcă şi-i venea să plângă. Dar se ţinea tare, cel puţin în prezenţa ei. Dimineaţa însă, mergând singur către piaţă, deseori clipea des şi îşi ştergea ochii de parcă ar fi vrut sa îndepărteze doar o musculiţă enervantă. Când făcea baie, sau noaptea, în cele două-trei ore de somn chinuit al Clarei, îşi permitea să mai macine ceva lacrimi, doar cât să poată respira iar normal şi nu ştia niciodată dacă o plânge pe bătrâna care i-a fost soţie timp de mai bine de cinci decenii ori se plânge pe sine că urmează sa rămână singur. Şi la ce bun să mai trăieşti dacă cel mai apropiat martor al existenţei tale a plecat deja dincolo. Un dincolo la care alţii se gândeau ca la un loc ipotetic dătător de speranţe, un loc care pentru nea Iancu era însă o certitudine. Despre asta a preferat însă să nu vorbească niciodată nimănui, unora pentru că nu l-ar fi crezut, altora pentru că nu meritau să ştie, dar de cele mai multe ori alesese să păstreze tăcerea pentru a nu fi luat în râs…

La colţul străzii o chemă pe Vagaboanta, îi dădu resturile de mâncare învelite în ziar, stătu până termină pisica de mâncat, aruncă

hârtia pătată de unsoare la coşul de gunoi şi îşi continuă drumul. Traversă strada, cumpără de la o ţărancă tânără sticla zilnică de lapte şi intră în magazinul de pâine.

— Ce mai faceţi nea Iancu? – fu întâmpinat de vânzătoare cu un zâmbet larg, nu că ar fi fost el o cunoştinţă apropiată a doamnei, ci mai degrabă pentru că nu lua niciodată restul de doi bani.

— Rău dragă, tot mai rău…

— Dar arătaţi bine, nea Iancu.

— Da dragă Marta, cine mă vede de la distanţă ar putea crede că sunt viu.

Vânzătoarea râse, nea Iancu se mulţumi să-i zâmbească.

— Fac rău din cauza Clarei. Pe zi ce trece alunecă tot mai jos pe pantă şi deja se vede capătul de drum. Aş vrea să-i pot da din zilele mele atâtea cât să plecăm împreună, dar fiecare trebuie să ne ducem crucea singuri…

— Dumnezeu…

— Ea nu crede în Dumnezeu, de asta îi este mai greu.

— Dar dumneavoastră? – puse Marta întrebarea la care majoritatea oamenilor ar fi răspuns nu tocmai ce simt, ci mai degrabă ce doresc. Nea Iancu nu era însă un om dintre cei mulţi, a fost medic psihiatru, cunoştea psihicul uman chiar mai bine decât îşi dorea…

— Vezi tu Marta, eu am avut cândva un prieten, un tip pe care majoritatea nu ar fi dat doi bani pentru că nu avea nici avere cu care să provoace invidia unora şi respectul altora şi nici studii superioare pentru care să-i fi recunoscut cineva genialitatea. Omul ăsta avea însă darul de a spune în câteva cuvinte mai mult decât spun alţii într-o viaţă întreagă. El mi-a spus cândva în copilărie, cred că aveam vreo doişpe ani, că pe Dumnezeu îl găseşte fiecare om căruia nu-i este teamă să-L caute, fiecare care are răbdarea de a merge până la capăt în ceea ce începe. Totul e să nu te refugiezi în negare atunci când dai peste o dovadă, să nu încerci să fabrici explicaţii logice cu orice preţ la micile minuni peste care dai.

Vânzătoare făcu ochii mari şi nea Iancu se gândi dacă nu cumva spuse mai mult decât era cazul. Se linişti însă imediat ce Marta începu să vorbească.

— Pe Dumnezeu îl găsim în sufletul nostru, dacă ştim să ascultăm, aşa zice părintele Achim. Dumneavoastră l-aţi găsit?

— Cam aşa ceva, Marta, cam aşa ceva.

În magazin intră o clientă şi-şi zise nea Iancu că e cazul s-o ia din loc.

— Să ai o zi bună, Marta!

— Şi dumneavoastră, nea Iancu! Şi… – ezită o clipă gândind ca poate nu e cazul să dea lecţii unui om învăţat, totuşi se decise să continue – … dacă puteţi convingeţi-o pe Clara că există Dumnezeu. Îi va fi mai uşor…

Nea Iancu dădu doar din cap şi ieşi din magazin.

Pe drumul de întoarcere acasă îşi aminti spusele Martei şi se surprinse întrebându-se dacă nu e cazul să rupă tăcerea. Ştia şi că, dacă Clarei nu-i povesteşte, atunci nu o va face nimănui. Sunt însă adevăruri pe care e mai bine să le ia omul cu el în groapă. Dar sunt şi adevăruri pe care nu trebuie să le ţii doar pentru tine. Cum spusese Pantea, pacientul de cândva? Dacă Dumnezeu ţi-a dat minte e păcat să n-o foloseşti. Dacă ţi-a dat mână tu decizi ce faci cu ea, poţi s-o foloseşti la săpat, la construit, la scris sau pentru a apăsa pe trăgaci. Dar când nu ştii ce ţii în mână ce faci? Ai doar un buton în faţă pe care poţi să apeşi, dar nu cunoşti mecanismul pe care îl pune în funcţiune, poate porneşte un generator şi se aprinde lumina, poate lansează o rachetă… Stau în beznă şi mângâi ceva păros, cum zisese prostanul de Mirciulică când se îmbătase. Zic poate cuţu-cuţu, cum făcuse el, deşi îşi mângâia soţia… Mai bine tac.

De cum intră în casă îl lovi mirosul inconfundabil al morţii. Mirosul greu al durerii, mirosul insuportabil al neputinţei. Clara stătea cu ochii deschişi, cu privirea aţintită spre tavan şi chiar dacă nu scotea niciun sunet, mâna ei mică strânsă în pumn şi lacrimile care i se rostogoleau pe obraji vorbeau clar despre suferinţa pe care trebuie s-o îndure.

— Doamne, dacă tot îţi stă în putere să faci orice de ce nu schimbi asta? – gândi nea Iancu. Murim cu toţii, asta aşa trebuie să fie, dar de ce trebuie să suferim înainte? De ce trebuie să ne umilească moartea în asemenea hal? De ce trebuie să moară puţin cu noi toţi cei care ne iubesc, de ce nu putem să ne stingem la fel de uşor şi de simplu ca o lumânare atinsă de un curent de aer?

Întrebări inutile, întrebări pe care ar fi trebuit să le pună la timpul potrivit, atunci când a avut ocazia. Se speriase însă şi multe întrebări importante au rămas fără răspuns.

— Iani – gemu Clara.

— Da iubirea mea, sunt aici – își înghiți bătrânul lacrimile.
— Fă-mi o injecţie, Iani, că nu mai pot.
— Imediat, iubire, imediat.
Verifică ceasul. Două ore, încă două ore până la următoarea porţie de morfină. Două ore cât o veşnicie, Doamne. Dar dacă nu aştept, dacă îi fac acum injecţia? Ce se poate întâmpla? O omori, îi răspunse o voce în cap, iar nea Iancu râse isteric câteva clipe chiar dacă o făcu fără să scoată un sunet. Apoi merse repede, trase soluţia în seringă, apăsă cât să iasă aerul și făcu injecţia Clarei, grăbit să nu-i vină vre-un alt gând și să se răzgândească. Se aşeză apoi pe marginea patului şi-şi ţinu soţia de mână până se linişti. Unghiile ei săpau în carne, dar nea Iancu nu se clinti. Merse să se spele pe mâini şi să-şi dezinfecteze rănile de abia după ce ea aţipi. Apucă să şi mănânce şi chiar să fure două ore de somn înainte ca vocea Clarei să-l cheme.
— Bate cineva, Iani.
Era asistenta, cea care trecea odată pe zi pentru a face Clarei perfuzia cu glucoză. Domnişoara Eva era o blondă de cel mult treizeci de ani şi era mereu grăbită. Avea de mers şi la alţi pacienţi, sau cel puţin scuza asta o invoca zi după zi pentru a nu sta până se goleşte punga de glucoză, iar nea Iancu se bucura într-un fel că aşa stăteau lucrurile. Prefera să fie singur cu Clara şi cu durerea lor.
După ce plecă Eva, nea Iancu se aşeză în genunchi, în baie, unde nu putea fi văzut şi nici auzit de Clara şi se rugă. Într-un fel ciudat.
— Doamne, ştiu că nu mă auzi şi ştiu că niciodată nu intervii, aşa că nu te voi ruga să faci ce niciodată n-ai făcut. Eu te implor doar să-mi dai un semn, unul cât de mic pentru a şti dacă mi-e permis să vorbesc de tine. Amin!
Se ridică în picioare, se spălă pe mâini de parcă s-ar fi murdărit, îşi privi o vreme cearcănele şi faţa buhăită de oboseală, apoi se întoarse lângă Clara. O găsi cu privirea fixată pe un punct de pe perete, cu gândurile duse departe. Durerea se retrase pe moment din faţa morfinei, dar nea Iancu ştia că până la urmă boala va îńvinge. Se aşeză pe marginea patului, îşi prinse soţia de mână şi dădu drumul la televizor. Spera ca trăncăneala inutilă a crainicului să abată atenţia Clarei de la gândurile ei.
— La ce te gândeşti, iubire?
Femeia nu răspunse multă vreme, rătăcită ori în frica ei de moarte ori în amintiri vechi. Iar când vorbi într-un târziu, ceru doar să

închidă televizorul.

— Mă obosește degeaba, oricum nu spune ceva ce să mă mai poată interesa.

Bătrânul opri televizorul iar privirea Clarei se întoarse pe același punct de pe perete.

— Nu-mi spui la ce te gândești? – insistă nea Iancu.

— Mă gândeam la părinții mei, la cât au fost de norocoși să moară împreună în acel accident de mașină. Cred că nici n-au apucat să-și dea seama ce se întâmplă, într-o clipă erau încă toate bune și frumoase iar în următoarea i-a spulberat camionul și ei au încetat să mai existe.

Tăcu gândindu-se o vreme, apoi făcu o completare șoptită.

— Dacă nu cumva există o viață după moarte…

Nea Iancu nu zise nimic, doar dădu din cap a negare. Clara îl privi dar crezu că e doar un gest datorat oboselii și continuă să-și depene gândurile.

— … dacă nu cumva există chiar și un Dumnezeu. Dar dacă există unul trebuie să fie tare al dracului să stea cu brațele încrucișate și să nu intervină niciodată. Da, știu, dacă există mă va pedepsi, de parcă n-ar fi destulă pedeapsă ce mi se întâmplă acum…

Nea Iancu își deschise gura, apoi se răzgândi și și-o închise la loc de parcă ar fi vrut doar să caște. Pe Clara însă n-o putea păcăli, nu după o viață trăită împreună.

— Ce ai vrut să zici?

— Nimic…

— Nu mă minți, Iani. Gândește-te că tot ce nu-mi spui acum nu vei apuca să-mi mai spui niciodată. Ești sigur că nimic?

Bătrânul trase adânc aer în piept de parcă s-ar fi pregătit să ridice o greutate enormă, deși se încuraja tocmai pentru a se descărca de o povară purtată zeci de ani.

— Dumnezeu există, Clara.

— Eu știu că tu crezi și respect asta. Eu însă nu pot crede și nu are sens să încerci să mă convingi.

— Nu e vorba de asta, draga mea. Eu nu cred… eu… știu. Dumnezeu există Clara și dincolo de moarte nu există o viață, ci doar o existență. Asta o știu, nu e nevoie să cred.

— De unde știi?

— E o poveste lungă Clara, dar dacă vrei îți povestesc…

Bătrâna făcu ochii mari și dădu din cap aproape imperceptibil.

— Ei bine, cel mai ciudat lucru prin care mi-a fost dat să trec, a avut loc în vara lui 2009. Totul a început pe data de 27 mai când a sunat la cabinetul meu un oarecare domn Pantea și și-a făcut o programare pentru ora patru. Pe atunci aveam încă foarte puţini pacienţi. Potrivit percepţiei generale dacă apelai la serviciile unui psiholog recunoşteai că ceva nu-i în regulă la etaj şi în concluzie aproape nimeni nu venea de bună voie ci cel mult atunci când era adus. Dar Pantea a venit singur. A intrat în cabinet cu familiaritatea unuia care şi-a petrecut toată viaţa în cabinete medicale, s-a îndreptat direct către fotoliu, se aşeză comod şi de abia apoi mă salută. Era un tip oarecare, cu început de chelie în vârful capului, constituţie ce a fost atletică înainte să facă o mică burtică, un om atât de banal încât ar fi reuşit să treacă neobservat în orice mulţime.

— Ce vă supără, domnule… Pantea?, îi pusesem eu întrebarea după ce îi consultasem fișa medicală pe care în mod surprinzător o aduse cu el. Așa aflasem că are patruzeci și patru de ani. Eu aveam pe atunci douăzeci și șapte…

— Doctore, mă deranjează visele. De la o vreme mi-e frică să mai dorm pentru că visez numai aiureli. Asta de aproape doi ani.

— S-a întâmplat în perioada aia ceva deosebit în viaţa dumneavostră? A declanşat ceva aceste coşmaruri ori au apărut aşa, ca din senin?, ţin minte că l-am întrebat încercând să-l determin să vorbească mai mult despre el şi chiar asta şi făcu.

— Nu cine ştie ce doctore, doar o chestie măruntă căreia nu i-am acordat pe moment nicio atenţie, dar ulterior am ajuns la concluzia că a fost picătura care a umplut paharul. Întârziasem la serviciu. Lucrez ca profesor la un liceu şi în cei douăzeci de ani de când predau a fost singura dată când am întârziat. Nu mult, doar zece minute şi asta din cauză că uitasem să pun ceasul să sune. Întârzierea mea nu a fost observată nici măcar de elevi, nu am fost nici sancţionat și nici măcar avertizat, totuși m-am simţit vinovat şi în seara acelei zile ţin minte că am verificat de două ori ceasul.

Timp de o săptămână nu s-a mai întâmplat nimic, apoi, într-o seară mi s-a părut că am uitat să încui uşa. M-am dat jos să verific, dar s-a dovedit a fi alarmă falsă. Uşa era încuiată şi geamurile închise. Am verificat iar ceasul și pentru siguranţă mi-am setat și telefonul să sune apoi m-am pus iar în pat. În noaptea aia am avut primul vis. Nu un

coşmar, doctore, ci doar un vis.

Căzu pe gânduri şi l-am lăsat în pace ştiind că va începe să vorbească fără să fie întrebat. Nu părea deloc genul de om din care trebuie să smulgi cu forţa răspunsurile de care ai nevoie. După câteva minute într-adevăr începu să-mi povestească visul.

— M-am visat copil, doctore. Am visat că aveam vreo nouă-zece ani şi eram acasă în Cobăteşti, în satul în care am copilărit. Mă jucam în grădină cu Rex, ciobănescul cu care am crescut, eu aruncam o minge spartă şi câinele o aducea înapoi. La a nu ştiu câta aruncare am azvârlit mingea după o traiectorie greşită şi s-a înţepenit între crengile nucului. M-am pornit să mă caţăr s-o dau jos şi atunci s-a întâmplat ciudăţenia. Pentru o clipă n-am fost atent şi mi-a aluncat piciorul de pe o creangă. Nu am căzut pentru că mă ţineam cu ambele mâini, dar în secunda aia m-am deconcentrat, mi-au alunecat gândurile ca într-o prăpastie şi degeaba încercam să-mi aduc aminte la ce mă gândisem. Nu era însă doar atât, nu doar că mi-am rătăcit gândul, ci aveam senzaţia că am uitat ceva. Mai exact că am uitat de ceva şi că acel ceva s-a pierdut din lume din cauza că eu l-am uitat. Că nu puteam să-mi amintesc ce era tocmai din cauză că încetase să mai existe. M-am trezit speriat, sau mai degrabă neliniştit şi n-am mai putut adormi. Am stat până dimineaţa pe întuneric şi încercam să-mi amintesc ce am uitat ori măcar să înţeleg de ce mă deranja atât de mult acest lucru dar n-am reuşit. Culmea e că deşi eram treaz aveam aceeaşi convingere, că orice lucru pe care îl uit îşi încetează existenţa. Mă înţelegi, doctore?

Normal că îl înţelegeam. Chiar îmi notasem că prezintă primele semne ale unei tulburări obsesiv-compulsive, acela de a verifica de mai multe ori un lucru, având mereu senzaţia că ai uitat ceva. Totuşi nu i-am prescris decât un somnifer, nu-mi permiteam încă să-l consider decât suspect, nu chiar bolnav.

După ce a plecat, mă întrebam dacă îl voi revedea, deoarece a rămas puţin dezamăgit când a citit ce scrisesem pe reţetă. Nu a zis nimic, dar mi-am dat seama că se întreba dacă nu cumva nu-i iau problemele în serios. Totuşi s-a întors, nu chiar după o săptămână cum îl programasem ci doar după aproape o lună, dar a făcut-o. A sunat, s-a reprogramat şi mi-a intrat în cabinet exact în clipa în care ceasul bătuse ora exactă. S-a aşezat comod în fotoliu şi mi-a zâmbit.

— Doctore, e grav. Am luat-o razna de tot. Mă simt ca nebunul din banc, ştii, acela care a fost închis cu doi care se băteau. El îi privea

detaşat până a fost întrebat de un asistent daca nu stie cumva de ce se bat ceilalţi doi. Sunt nebuni, fiecare se crede trimisul Domnului, zise nebunul nostru. Eşti sigur că sunt nebuni, îl întrebă asistentul, iar acesta răspunse că nu ţine minte să fi trimis pe cineva…

Am râs, dar n-am înţeles la ce face referire. M-a lămurit însă.

— Doctore, începu după cum îi stătea în obicei, am descoperit că mi se împlinesc dorinţele.

Cred că am făcut o faţă… A râs şi a continuat.

— Ţi-am zis că am probleme cu verificatul ceasului, cu încuiatul uşii şi închisul geamurilor. Între timp mi-am extins fixaţia şi asupra stinsului becurilor, opritul aragazului şi închisul robinetelor de apă. Seară de seară verific de două-trei ori să fie toate cum trebuie să fie, convins că e suficient să uit o singură dată ceva şi se va întâmpla o grozăvie. Dar m-am săturat, toate astea mă obosesc teribil. Am început să aranjez şi cărţile în bibliotecă pentru a sta în ordine crescătoare, după mărime. Apoi le-am rearanjat după anul în care au fost editate. M-au încurcat rău două cărţi rămase fără coperţi şi fără câteva pagini, dar am căutat pe internet şi am aflat anii în care au apărut. Mă enervam pe mine însumi, mi-am zis de zeci de ori că sunt nebun şi că nu are importanţă dacă sunt toate luminile stinse în casă sau nu, dar degeaba. Trebuia să mă dau jos din pat şi să verific iar şi iar. Până acum o săptămână când special m-am forţat să nu fac turul de dinainte de culcare. M-am pus în pat şi mă chinuiam să adorm încercând să mă conving că geamurile sunt închise şi uşa încuiată, deşi ştiam clar că nu e aşa, special am lăsat geamul deschis în bucătărie şi uşa neîncuiată. Mi-am zis că e suficient ca o singură dată să reuşesc să adorm aşa şi voi scăpa de toate fixurile mele. Dar nu m-am aşteptat la ce s-a întâmplat. Chiar am reuşit să adorm într-un târziu, dar ţin minte că am făcut-o dorindu-mi să fi lăsat toate cum trebuiau să fie. Iar dimineaţa am găsit geamul de la bucătărie închis şi uşa încuiată.

Aici am fost nevoit să-l întrerup pentru a lămuri câteva aspecte ale celor povestite.

— E posibil, domnule Pantea, ca altcineva să fi închis gemul?

— Nu prea, doctore. Locuiesc singur şi chiar dacă putem presupune că a intrat cineva în casă şi a închis geamul, tot nu ar fi avut cum să încuie şi uşa pe dinafară, cu cheile în uşă pe dinăuntru. Iar eu ştiu sigur că nu am încuiat-o.

— Domnule Pantea, la uitare v-aţi gândit? Fiecare facem gesturi

automate, să fim conştienţi. Eu, de exemplu, când ajung acasă închid uşa şi o şi încui fără să mă gândesc la ce fac. Dacă mă întrebaţi acum dacă am încuiat azi dimineaţă uşa de acasă chiar nu ştiu să vă răspund. Probabil am făcut-o, dar nu sunt convins. Tocmai pentru că este un gest repetat zi după zi şi creierul nu mai înregistrează întâmplarea, eu nu ţin minte momentul în care am băgat cheia în zar, am sucit-o, am scos-o şi am pus-o în buzunar.

— M-am gândit, doctore. De asta nici n-am venit a doua zi ci de abia acum, după o săptămână.

— Pentru că s-a mai întâmplat ceva, am dreptate?

— Cam ai, doctore – îmi zâmbi pacientul de parcă n-am fi stat într-un cabinet medical ci undeva pe o terasă, la o bere.

— Ceva mai concret decât uşa pe care s-ar putea s-o fi încuiat? – am pus eu întrebarea sub forma asta special pentru a vedea dacă reacţionează exagerat la o provocare. Pantea însă n-a reacţionat nicicum ci a început să-mi povestească.

— Mergeam către casă, doctore, acum patru zile. M-am oprit în faţa unei vitrine pentru că un televizor LCD mi-a atras atenţia. Avea o imagine atât de clară încât aveam impresia că mă uit printr-o gaură de formă dreptunghiulară la ceva real, nu la ceva transmis de la sute de kilometri şi redat în mii de pixeli. M-am dus acasă şi mi-am notat în jurnal: „M-am decis să-mi adun banii şi să-mi cumpăr un LCD”. Cred că aşa s-a întâmplat… cu toate că acum realitatea arată altfel.

— Cum altfel? – l-am impulsionat eu să continue.

— Păi… m-am trezit dimineaţa cu televizorul în dormitor.

— L-ai primit cadou?

— Nu doctore, l-am cumpărat. Ţin minte că am intrat în magazin, l-am cumpărat, l-am cărat acasă şi l-am pus în funcţiune, chiar atunci când îmi atrăsese atenţia în vitrină. Dar nu ţin minte să fi scris acele cuvinte în jurnal, totuşi sunt acolo. Aşa că m-am întrebat dacă am început să fac cumpărături umblând ca lunaticul, fără să ştiu, ori să-mi scriu astfel în jurnal.

— E posibil ca preocupat de altceva să-ţi fi notat acea dorinţă uitând pe moment ca deja ţi-ai îndeplinit-o.

— Ha! – a exclamat Pantea fericit – exact la asta m-am gândit şi eu, dar alaltăieri s-a întâmplat ceva mai grav. M-am uitat la o puştoaică pe stradă şi cu toată ruşinea, doctore, trebuie să recunosc că mi-au venit gânduri nedemne de un bărbat de anii mei. Mi-am zis că aş vrea

s-o văd la mine în pat.

— Gânduri din astea avem cu toţii uneori, dovedesc doar că hormonii îşi fac datoria.

— Ştiu asta, doctore. Dar hormonii noştri nu fac şi ca puştoaicele să ajungă în paturile noastre fără să ştie măcar cum sau de ce. Iar cu ea tocmai asta s-a întâmplat. Când am intrat în dormitor am găsit-o în pat. Se acoperise cu pătura pentru că era complet dezbrăcată şi m-a întrebat speriată cine sunt şi ce caut acolo. Asta îmi venea şi mie s-o întreb, dar eu ştiam cine-i, nu înţeleg însă cum dracu' a ajuns în patul meu. Ştiu că a existat în mine dorinţa pentru producerea unui astfel de eveniment, dar asta nu explică nimic. Până la urmă i-am dat nişte pantaloni scurţi şi un tricou, i-am explicat că suntem la mine acasă şi că numai ea şi Dumnezeu ştiu cum a ajuns ea acolo şi ce căuta. Fata de cel mult cinşpe ani s-a roşit până în vârful urechilor sub pătura mea iar eu nu m-am putut abţine să mă gândesc că e foarte frumoasă şi că…

S-a oprit stingher din povestit, neştiind cum să continue fără să pară un obsedat sexual.

— Şi că…? – l-am tras eu de limbă văzând că nu are de gând să vorbească.

— Şi că… mi-e ruşine doctore. N-am făcut nimic rău, doar am gândit. M-am gândit că aş vrea s-o văd goală.

— I-ai făcut ceva? Te-ai atins de ea? Te avertizez că orice încălcare a legilor sunt obligat să raportez, chiar dacă sunt medicul tău.

S-a înroşit chiar şi la gândul că ar fi putut să fie pedofil şi s-a grăbit să mă liniştească.

— Nu i-am făcut nimic, doctore. Atâta doar că în clipa în care m-am gândit că aş vrea s-o văd a zburat pătura de pe ea de parcă ar fi fost smulsă de cineva. Ea a ţipat speriată şi a încercat să-şi acopere goliciunea cu mâinile, dar m-am speriat şi eu. M-am scuzat şi am ieşit afară pentru a o lăsa să se îmbrace. Stăteam în bucătărie şi mă întrebam ce dracu' a fost asta şi m-am dezmeticit doar când ea a trecut fuga pe hol şi a ieşit pe uşă. M-am uitat după ea pe geam, fugea desculţă pe stradă aruncând câte o privire peste umăr, se aştepta probabil să fie urmărită de cineva…

Sincer, mă uitam la Pantea şi mă întrebam dacă nu cumva îmi vinde gogoşi. Dar m-am gândit şi la altele mai grave. Dacă aveam de-a face cu un pedofil care încearcă prin vizite la psiholog să-şi fabrice

circumstanţe atenuante cine ştie căror fărădelegi… El însă m-a privit în ochi fără să clipească, cred că mi-a ghicit gândul pentru că a ridicat mâna dreaptă şi a jurat că-mi spune adevărul.

— Jur. Dar dacă nu mă crezi doctore poţi să mă supui şi la detectorul de minciuni.

— Nu e nevoie, domnule Pantea. Sper însă că eşti conştient că, în cazul în care puştoaica depune o plângere împotriva ta, nimic din ce mi-ai povestit nu te scuză.

— Dar n-am făcut nimic doctore, chiar nimic. Dacă a fost virgină înainte aşa-i şi acum, iar dacă nu atunci ea ştie ce a făcut, pe unde şi cu cine. Dar cu mine nu. Eu am probleme destule cu număratul paşilor când plec, dacă îmi iese un număr impar până la uşa blocului, trebuie să mă întorc şi să mai cobor odată, altfel ceva nu-i bine. Nu ştiu ce, dar simt ca trebuie să fac anumite chestii într-un anume fel, să aranjez lucrurile, să verific toate de mai multe ori, altfel…

— Se dereglează lumea – am încheiat eu propoziţia în locul lui. Era clar că Pantea suferă de tulburare obsesiv-compulsivă. N-aş zice că asta-i o boală, e mai degrabă o manie deranjantă, una de care se poate scăpa folosind autocontrolul. Normal, există şi medicament care să ajute, totuşi nu am vrut să-i prescriu Cipralex, cel puţin nu atunci. Mai întâi vroiam neaparat să mă lămuresc în privinţa celor povestite de Pantea. Aranjatul lucrurilor, verificările repetate şi număratul ţineau de TOC, dar celelalte evenimente vorbeau de probleme mai grave, de halucinaţii sau chiar de dedublări ale personalităţii. Mi-ar fi plăcut să pot sta de vorbă cu puştoaica despre care vorbea, pentru a mă convinge că ea chiar există şi nu este doar rezultatul unei halucinaţii. Episodul cu televizorul putea fi pus pe seama unei scindări a personalităţii, niciuna din jumătăţi nu ştie ce face cealaltă. Iar în acest caz nu vedeam nicio altă cale de a clarifica situaţia decât aceea de a apela la hipnoză.

Mi-am privit ceasul şi m-am ridicat de la birou.

— Cred că a expirat timpul nostru. Vă fac o programare pe mâine, domnule Pantea, pentru a vă pune un diagnostic.

— E grav, doctore?

Am fost sincer cu el.

— Nu ştiu. S-ar putea să fie vorba despre o dereglare minoră, apărută ca urmare a stresului cotidian, dar ar putea fi şi ceva mai grav, ceva de natură fizică, o dereglare ce ţine mai degrabă de neurologie

decât de psihiatrie sau psihologie. Mâine, în cazul în care puteţi veni – mi-am consultat agenda – la ora trei vă supun la o sedinţă de hipnoză. Astfel vom şti cu exactitate cu ce avem de-a face.

— A revenit a doua zi? – a întrebat Clara realizând totodată că cele povestite de Iani o ajută să nu se mai gândească la boala ei. La faptul că e pe moarte, că-şi trăieşte ultimele ceasuri sau poate chiar minute.

— A revenit şi a făcut-o exact la ora trei, de parcă întregul om ar fi funcţionat cu precizia unui mecanism. S-a aşezat de data asta pe marginea canapelei şi până am terminat eu cu notatul unor date în fişa pacientului de dinaintea lui a scos biscuiţii săraţi din bol şi i-a aranjat în trei cercuri. Perfecte toate, parcă desenate cu compasul. Primul avea diametrul de exact treizeci şi doi de centimetri, în interiorul acestuia unul de şaisprece, iar în ăsta unul de opt. În mijlocul cercului mic, format din biscuiţi de forma unor peştişori, a aşezat patru biscuiţi de formă pătrată, astfel încât distanţa dintre biscuiţii aflaţi faţă în faţă să fie de exact patru centimetri, altfel spus se înscriau perfect într-un cerc cu raza de patru, iar în centrul întregului aranjament puse unul peste altul doi biscuiţi rotunzi având diametru de exact doi centimetri. După ce a plecat Pantea am descoperit aranjamentul, am făcut măsurătorile şi m-am tot întrebat apoi dacă biscuiţii rotunzi au fost fabricaţi astfel încât să fie de doi centimetri, ori au devenit aşa pentru că asta şi-a dorit el. Dar cred că asta a fost întrebarea cea mai lipsită de importanţă dintre toate care mi-au venit în gând după ce a plecat.

— Fă o pauză, Iani, te rog. – întrerupse Clara povestirea.

— Te oboseşte, draga mea?

— Nu Iani, chiar îmi place, dar mă doare prea tare şi nu pot să fiu atentă. Poţi să-mi faci următoarea injecţie?

Bătrânul verifică ceasul.

— Ar trebui să mai rabzi patruzeci de minute…

— Dar eu nu mai pot, Iani, nu mai pot.

Nea Iancu oftă, se ridică şi-i făcu injecţia.

— Ajută-mă să ajung la baie. Vreau să-mi fac nevoile şi să mă spăl.

Să mor curată, era ideea, dar nu o zise. Nici nu era nevoie, oricum înţelesese nea Iancu.

Clara, în ciuda întregii suferinţi, nu a acceptat niciodată să folosească plosca. Era sub demnitatea ei şi indiferent cât de tare

suferea considera că o astfel de umilință ar fi depășit durerea.

Nea Iancu o ajută să se așeze în cadă, o ajută și să se ridice după ce se spălă, o șterse și o îmbrăcă în pijama curată. O luă în brațe și o duse înapoi în pat luptându-se cu lacrimile pentru că o simțea ușoară ca un fulg, de parcă s-ar fi îndepărtat deja atât de mult de viață încât devenea imaterială.

— Adu-mi, te rog, un pic de apă.

Nea Iancu se duse grăbit în bucătărie, nu pentru a aduce cât mai repede apa cerută, ci pentru a plânge.

Când reveni cu apa, Clara își umezi doar buzele. Nu vroia să bea, ceru apă doar pentru a-i permite lui Iani să-și ascundă lacrimile și pentru a plânge puțin fără să fie văzută. Erau doar doi bătrâni care își ascundeau lacrimile sperând că asfel nu-l vor împovăra inutil pe celălalt.

— Stai jos, Iani, ia-mă de mână și povestește-mi. Sper că…

— Nu mai am mult de povestit, draga mea. A rămas doar esențialul. L-am hipnotizat pe Pantea și i-am cerut să-mi povestească ziua când și-a cumpărat televizor și și-a notat în jurnal că vrea să-și strângă bani de unul.

— M-am trezit la șase și jumătate, ca în fiecare zi, începu Pantea și mi-am dat seama că trebuie să-l întrerup dacă nu vreau să ascult tot ce a făcut.

— Zi-mi doar amănuntele legate de televizor, din clipa în care l-ai văzut în vitrină, îi cerusem și el s-a conformat.

— Am văzut televizorul, m-am gândit că e cazul să-mi cumpăr și eu unul, am fost chiar tentat să intru și să-l iau, dar m-am abținut. M-am dus acasă și mi-am notat în jurnal că intenționez să adun bani. Am mâncat, am făcut duș, am verificat să fie toate așa cum trebuie și m-am pus să dorm.

— Așadar nu ai cumpărat niciun televizor în ziua aia?

— Nu.

— Deci nu ai un televizor LCD?

— Ba da, am.

Nu mai înțelegeam nimic. Apoi îmi veni o idee, credeam eu că una bună.

— Ți l-au adus prietenii în ideea că-ți vor face o farsă.

— Nu, a negat Pantea cu vocea calmă, egală a unui om aflat în stare de hipnoză.

— Atunci cum de ai un televizor LCD?

— Mi-am creat unul, veni răspunsul şi mă făcu să înţepenesc în scaun.

— Cum ţi-ai creat unul?

— Cu gândul, răspunse Pantea de parcă a crea lucruri din nimic ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

L-am lăsat puţin în pace, cât să-mi revin din uluială şi să-mi ordonez cât de cât gândurile. Nu am prea reuşit, dar mi-am zis să mă concentrez chiar la esenţa problemei.

— Ce s-ar întâmpla dacă ţi-ai uita uşa neîncuiată într-o seară?

— Nimic deosebit.

— Atunci de ce ai obsesia asta că e grav dacă uiţi ceva? – întrebasem eu simţindu-mă tot mai disperat că nu ajungeam la niciun rezultat cu pacientul meu. Răspunsul lui, în loc să mă lămurească, îmi dădu fiori.

— Pentru că ceea ce uit încetează să mai existe.

— Dacă uiţi că eu exist voi dispărea? – îngânasem temându-mă de răspuns.

— Nu. Memoria ta şi a celorlalţi te ajuta să-ţi păstrezi realitatea.

Brusc mi se aprinse un beculeţ în cap.

— Cine eşti cu adevărat?

Chiar şi hipnotizat avu un moment de ezitare înainte să-mi răspundă.

— Dumnezeu, cel care a creat lumea.

Îmi veni s-o tai la fugă şi să-l las acolo. Apoi mă gândisem că-i vorba de o farsă şi am verificat atent cabinetul căutând o eventuală cameră ascunsă. Normal, n-am găsit nimic. Ar fi putut fi o glumă proastă pusă la cale de vreun prieten de a-l meu, sau chiar de cineva cine nu mă avea la inimă şi Pantea să se fi prefăcut numai că e hipnotizat. M-am apropiat de el şi m-am făcut că-l lovesc în faţă, dar nu am obţinut nicio reacţie, omul nu era conştient de prezenţa mea. Îmi reacţiona în schimb la voce.

— De când eşti Pantea Mihai?

— De patruzeci de ani, şapte luni, trei zile şi cincisprezece ore.

În fişa sa medicala scria că are patruzeci şi patru de ani…

— Când ai venit pe lume?

— Niciodată. Eu am creat lumea. Eu am existat dintotdeauna.

— Povesteşte-mi când şi cum ai devenit Pantea Mihai – i-am

cerut eu.

— M-am dus acasă la familia Pantea şi ei m-au recunoscut ca fiind copilul lor.

— Înainte ce nume ai avut?

— Carlos Zapateros.

— Cum ai devenit din Carlos Zapateros Pantea Mihai?

— Am renunţat la corpul vechi şi m-am întrupat în unul nou.

— Vreau să-mi povesteşti procesul acesta, exact cum s-a întâmplat.

— Aveam şaptezeci şi patru de ani când mi-am amintit cine sunt cu adevărat şi m-am dus să-l caut pe Domi.

— Cine-i Domi?

— Un servitor devotat pe care l-am făcut nemuritor pentru a mă ajuta.

— Unde stă?

— Într-un sat mic pe nume Cobăteşti.

— Continuă cu procesul.

— Mă aştepta, era pregătit. M-am pus în pat şi i-am cerut să-mi aducă cele necesare. A adus pământ şi apă, le-a amestecat şi din pasta aia a format un corp omenesc, unul de copil. I-am suflat în nări şi i-am dat viaţă. Mi-am lepădat corpul bătrân şi m-am mutat în cel nou. Apoi Domi m-a hipnotizat ca să uit cine sunt şi să-mi amintesc doar atunci când e cazul, când vine vremea să-mi schimb iar corpul…

S-a oprit de parcă ceva ar fi intervenit, de parcă şi-ar fi amintit brusc totul.

Îl priveam pe Pantea şi nu-mi venea să cred că toate astea se întâmplă cu adevărat. M-am pişcat de picior sperând să mă trezesc, dar nici gând, nu era doar un vis, era lumea mea de dinainte doar că… Nu, pur şi simplu nu puteam să accept una ca asta. L-am lăsat acolo pe Pantea şi m-am dus la baie. M-am spălat pe faţă cu apă rece şi m-am privit în oglindă multă vreme. Eram convins că e vorba de o glumă a cuiva, că cineva îşi bate joc de mine şi m-am întors în cabinet hotărât să pun capăt acestei nebunii. M-am aşezat la biroul meu şi l-am privit o vreme pe Pantea căutând să descopăr un semn care să-mi dea de veste că nu-i hipnotizat. El însă stătea nemişcat de parcă ar fi fost din piatră, nici măcar nu clipea. Mi-am dres vocea şi l-am întrebat dacă mă aude. A confirmat. Iar eu i-am cerut o dovadă. O minune pentru a-l crede. Nu mi-a răspuns şi nici nu s-a întâmplat nimic multă vreme, apoi tocmai

când vroiam să mă ridic a trecut prin cameră un curent de aer și mi-a împrăştiat hârtiile de pe birou. M-am tras înapoi în scaun şi aşa am privit cum a crescut un ghiveci din tăblia biroului, cum s-a umplut cu pământ, cum a încolţit o sămânţă, a crescut, a devenit pom, a înflorit şi a dat în rod. Un singur măr roşu, perfect, atârna de o crenguţă subţire, apoi s-a desprins, s-a rostogolit şi mi s-a oprit în poală. Copăcelul şi ghiveciul s-au tras înapoi în masa din care s-au născut şi eu m-am pomenit ca plângeam cu acel măr perfect în mână. Iar Pantea, deși nu l-am întrebat nimic, mi-a vorbit.

— Nu-ţi fie frică, doctore. Am apelat la tine crezând că mă poţi ajuta, dar nu ai tu ce face. Nu e vina ta nimic din ce se întâmplă. Nu e vina nimănui, atunci când m-a hipnotizat Domi să uit, ne-a deranjat cineva preţ de o clipă. A fost suficient cât să rămân cu amintiri latente, suficient cât să nu pot fi un om oarecare. Iar acum voi pleca, dacă nu te superi.

S-a ridicat de pe canapea și a pornit spre ușă. Nu ştiu de unde am avut atâta curaj cât să-l opresc.

— Stai, domnule Pantea. Vreau să spun, Doamne. Dă-mi voie să te întreb ceva.

S-a oprit zâmbind şi s-a întors cu faţa la mine. A ridicat trei degete şi am crezut iniţial că mă binecuvântează, el însă arăta că la trei întrebări îmi răspunde.

— Ce este dincolo de moarte?

— Asta vă interesează pe toţi – mi-a zis, clar dezamăgit de preocuparea mea. Totuși mi-a răspuns.

— Pentru fiecare altceva, exact ce credeţi voi că este. V-am făcut după chipul şi asemănarea mea, fiecare aveţi puterea de a vă crea propria lume.

Hotărât lucru nu era la ce mă aşteptasem. Dar trebuia să recunosc că această alternativă era mult mai demnă de un Dumnezeu atotputernic decât povestea cusută cu aţă albă despre rai și iad.

Au mai rămas două degete în aer şi eu îmi doream să-l pot întreba ceva ce să-i fie pe plac.

— Mai există şi alţii asemeni ţie?

— Fiecare dintre voi, după ce moare, devine asemeni mie. În lumea creată de el însuși.

Nici asta nu s-a dovedit a fi întrebarea bună, a răspuns dar a făcut-o încruntându-se. Dar a treia oară am nimerit şi l-am văzut iar

zâmbind.

— Ce sens au toate astea?

— Vezi, asta-i singura întrebare care merită pusă. Am creat lumea şi v-am creat pe voi pentru a nu fi singur. Omul înţelept măsoară veşnicia în secunde şi de când există lumea voastră, de când trăiesc printre voi ca un om oarecare, trece timpul mai uşor. Dar ştii care-i adevăratul spectacol?

Am ridicat din umeri şi m-am simţit ca un idiot. În comparaţie cu Dumnezeu, chiar eram doar un idiot, dar eram creaţia lui şi am simţit că mă iubeşte. Iar asta conta mai mult decât orice altceva…

— Adevăratul spectacol este să vă văd temându-vă că vi se sfârşeşte viaţa tocmai când vă începe veşnicia.

S-a întors cu spatele şi a plecat. Iar eu am rămas cu o mie de alte întrebări, dar parcă nu mai erau importante. Aş fi vrut să primesc răspuns la toate, dar mi-am amintit clipa în care am simţit că Dumnezeu mă iubeşte şi asta ţinea loc de orice răspuns.

Clara îl privea puţin sceptic pe nea Iancu.

— Iani, ești sigur că… că nu ai inventat toate astea pentru… ştii tu, să-mi fie mai uşor să plec?

Iani a mângâiat-o pe faţă.

— Nu iubire, asta n-am născocit-o eu. Ţi-am povestit doar pentru a mă asigura că nu vei muri crezând că dincolo nu mai e nimic și că nu vei mai fi nici tu. Eu vreau să te revăd și dincolo de moarte, dar pentru asta e nevoie să crezi și tu în ceva.

Clara l-a tras mai aproape pe bătrân şi i-a şoptit în ureche:

— Eu cred în tine, Iani.

Nea Iancu şi-a sărutat soţia şi a rămas aplecat asupra ei. A simţit-o încordându-se o clipă, apoi relaxându-se definitiv. În cap i se învârtea o ultimă întrebare. Oare singurătatea eternă e mai rea decât singurătatea rămasă în urma cuiva drag?